

ძალაში შესული სასამართლო გადაწყვეტილების აღსრულების შედეგად, ამასთან, ეს სურვილი მას გაუჩნდა საკუთრების უფლების რეგისტრაციიდან სულ რაღაც ოთხი თვის გავლის შემდეგ. სააპელაციო სასამართლომ მიიჩნია, რომ ასეთი ქმედება ეწინააღმდეგება გონიერი ადამიანის ქცევის წესს და საწინააღმდეგოს დამტკიცებამდე ივარაუდება, რომ ფაქტობრივად არსებული გარიგების შინაარსი არ შეესაბამება პირის ნამდვილ ნებას, არამედ ის იძულებული გახდა, დაედო ამგვარი გარიგება. სააპელაციო სასამართლოს განჩინებაზე მოპასუხემ შეიტანა საკასაციო საჩივარი და მოითხოვა გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილების მიღებით სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა, რადგან საქმის მასალებით მოსარჩელეზე დაუშვებელი ზემოქმედება არ დასტურდებოდა. გარდა ამისა, საკასაციო საჩივრის ავტორის მოსაზრებით, მოსარჩელემ მართებულად არ მიუთითა სარჩელის დაკმაყოფილების სამართლებრივი საფუძვლები.

II. სასამართლოს მსჯელობის შეჯამება

უზენაესმა სასამართლომ საკასაციო საჩივარი დაუშვებლად მიიჩნია. საკასაციო პალატამ არ გაიზიარა კასატორის პრეტენზია მასზედ, რომ მოსარჩელეს არ ჰქონდა მითითებული სარჩელის სამართლებრივი საფუძვლები, და აღნიშნა, რომ საქმის განმხილველი სასამართლო შეზღუდულია მხოლოდ მხარის მიერ მითითებული ფაქტობრივი გარემოებებით. სასამართლომ, საქმეზე დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებების შეფასებით, უნდა დაადგინოს, თუ რა სამართლებრივი ურთიერთობა არსებობს მხარეთა შორის და ამ ურთიერთობის მარეგულირებელი სამართლებრივი ნორმების საფუძველზე უნდა გამოიტანოს გადაწყვეტილება. ამდენად, მხარეთა შორის არსებული ურთიერთობის შეფასება სწორედ სასამართლოს კომპეტენციაა იმის მიუხედავად, რა სამართლებრივი საფუძვლები მიუთითა მოსარჩელემ. საკასაციო პალატამ გაიზიარა სააპელაციო სასამართლოს დასკვნები ჩუქების ხელშეკრულების დადების მიზნით მოსარჩელეზე იძულების განხორციელებასთან მიმართებაში და განმარტა, რომ სადავო გარიგების ბათილობის მიზნებისათვის სახეზეა როგორც იძულება (სკ-ის 85-ე და 86-ე მუხლი), ისე ამორალურობა (54-ე მუხლი) და მიიჩნია, რომ ბათილად ცნობის შედეგად, სადავო უძრავი ქონების უკან დაბრუნების სამართლებრივ ნაწილში, მოთხოვნის დაკმაყოფილება უნდა განხორციელდეს კონდიციური ვალდებულების მარეგულირებელი ნორმების დაცვითი ფუნქციის ფარგლებში (სკ-ის 978-ე მუხლი). საკასაციო პალატის განმარტებით, ჩუქების ხელშეკრულების ბათილად ცნობის სამართლებრივი საფუძველია სკ-ის 54-ე, 976-ე და 978-ე მუხლები, ამიტომ მოთხოვნის მიმართ გამოყენებულ უნდა იყოს ხანდაზმულობის საერთო - ათწლიანი ვადა, რაც უარყოფს მოპასუხის შედაგებას ხანდაზმულობის ნაწილში.

III. კომენტარი

უზენაესი სასამართლო არასწორად მიიჩნევს იძულების შემადგენლობის განხორციელებას ავტომატურად ასეთი ზემოქმედების შედეგად დადებული გარიგების ამორალურობის განმსაზღვრელ ელემენტად. შესაძლებელია გარიგება იყოს იძულებით დადებული და, ამავედროულად, იყოს მართლსაწინააღმდეგო/ამორალური სკ-ის 54-ე მუხლის გაგებით, თუმცა აუცილებელია იმ გარემოებების გამოყოფა, რომლის გამოც ნების გამოვლენა ეწინააღმდეგება კანონს, საჯარო წესრიგს ან ზნეობის ნორმებს.

დაუსაბუთებელია, რატომ უთითებს სასამართლო მოთხოვნის საფუძვლებად ერთდროულად სკ-ის 976 და 978-ე მუხლებს, როცა თითოეული მათგანი დამოუკიდებელ შემადგენლობას უნდა ქმნიდეს. იძულებით დადებული გარიგების შეცილების შემდეგ (იმის მიუხედავად, რომ ამ განჩინებაში სასამართლო განსახილველ გარიგებად მსჯელობაში სკ-ის 54-ე მუხლის მიხედვით ბათილ გარიგებადაც მოიხსენიებს) ნების გამოვლენა ქარწყლდება გარიგების დადების მომენტიდან, რის გამოც განხორციელებული შესრულება სამართლებრივი საფუძვლის არმქონე ხდება. იძულებით დადებული გარიგების უკუქცევის სამართლებრივი საფუძველია სკ-ის 976 | ა) და არა 978-ე მუხლი, რომელიც გაუმართლებლად აფართოებს სკ-ის 118-ე მუხლით განსაზღვრული თვითდახმარების უფლებას და ქმნის აკრძალული თვითნებობის ლეგიტიმაციის შესაძლებლობას.

ნინო ქავშიბაია

ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის კრების ოქმის ბათილობა

1. წესების დარღვევით ჩატარებული ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის კრებაზე მიღებული ოქმის ბათილობა, რომლითაც განიკარგა ამხანაგობის საერთო ქონება, არ შეიძლება აღიარებითი სარჩელით დაკმაყოფილდეს.
2. მიკუთვნებითი სარჩელის ბუნებას არ ცვლის და აღიარებით სარჩელად არ გარდაქმნის ის, რომ სამართალწარმოების პროცესში განსახილველია ცალკეულ დოკუმენტთა ნამდვილობა, თუ ეს საკითხი მტკიცების საგანია და არა სასარჩელო მოთხოვნა.
3. თუკი საკასაციო საჩივრის განხილვისას საკასაციო სასამართლო დაადგენს, რომ აღძრულია აღიარებითი სარჩელი და არ არსებობს მოსარჩელის იურიდიული ინტერესი, მას უფლება აქვს სარჩელის მიღებაზე უარის თქმის ერთ-ერთი საფუძველი მიიჩნიოს სარჩელის განუხილველად დატოვების საფუძველად საპროცესო ანალოგიის გამოყენებით.

სკ-ის 50, 54-ე, ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის შესახებ კანონის 26, 27-ე, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 178 | ლ), 180, 186 | თ), 275, 394 ე) მუხლები

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2019 წლის 5 ივლისის განჩინება №ას-634-2019

I. საქმის ფაქტობრივი გარემოებები

ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის (შემდგომში-ამხანაგობა) ორმა წევრმა შეიტანა აღიარებითი სარჩელი ამხანაგობისა (პირველი მოპასუხე) და მისი ერთ-ერთი წევრის (მეორე მოპასუხე) წინააღმდეგ, რომლითაც მოითხოვეს ამხანაგობის კრების ოქმის ბათილად ცნობა. სადავო ოქმით მეორე მოპასუხეს მიეცა 2006 წლამდე უნებართვოდ მიშენებული ფართის ლეგალიზების უფლება. მოსარჩელებმა მიუთითეს, რომ კრება არ მოწვეულა კანონით დადგენილი წესების დაცვით: ამხანაგობის წევრებს არ ჩაბარებიათ შეტყობინება კრების ჩატარების თაობაზე და კრება არ ჩატარებულა ამხანაგობის თავმჯდომარის მეშვეობით, იმ მოცემულობაში, როდესაც არავის მიუმართავს თავმჯდომარისათვის კრების მოწვევასთან დაკავშირებით. მოსარჩელებს განმარტებით, კრების ოქმით განიკარგა ამხანაგობის საერთო ქონება, რისი გათვალისწინებითაც, სახეზეა გარიგების ბათილად აღიარების იურიდიული ინტერესი. ამხანაგო-

ბის თავმჯდომარემ სარჩელი ცნო, ხოლო მეორე მოპასუხემ აღნიშნა, რომ მოსარჩელებს არ გააჩნდათ იურიდიული ინტერესი გარიგების ბათილობის მიმართ. მისივე განმარტებით, ამხანაგობის წევრებმა დაასტურეს ფართის ფლობის ფაქტობრივი გარემოება და, რეალურად, ნება გამოხატულია, რასაც ერთ-ერთი მოსარჩელე ადასტურებს ხელმოწერით.

თბილისის საქალაქო სასამართლომ სარჩელი დააკმაყოფილა და ამხანაგობის კრების სადავო ოქმი ბათილად ცნო. გადაწყვეტილების გაუქმების და სარჩელის უარყოფის მოთხოვნით სააპელაციო საჩივარი წარადგინა მეორე მოპასუხემ. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს განჩინებით სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა და მოცემულ საქმეზე თბილისის საქალაქო სასამართლოს გადაწყვეტილება დარჩა უცვლელი.

სააპელაციო სასამართლოს განმარტებით, მოპასუხემ ვერ დაადასტურა ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის შესახებ კანონის ძალაში შესვლის დროისათვის სადავო ფართის ფაქტობრივი მდგომარეობით ფლობის ფაქტი და, შესაბამისად, ქონებაზე არ დგინდებოდა მისი ინდივიდუალური საკუთრება. აღნიშნულის გათვალისწინებით, კრების ოქმით განკარგული ქონება უნდა იყოს მიჩნეული ამხანაგობის საერთო საკუთრებას მიკუთვნებულ ქონებად. ამდენად, სახეზე იყო საერთო საკუთრების განკარგვა, რომელიც ეხებოდა ამხანაგობის ყველა წევრის, მათ შორის, მოსარჩელეთა საკუთრებას, რის შესაბამისადაც, მოსარჩელეს გააჩნდა ალტრული სარჩელის მიმართ იურიდიული ინტერესი. სააპელაციო სასამართლომ იმსჯელა კრების ჩატარების პროცედურულ საკითხებზეც და აღნიშნა, რომ ამხანაგობის საქმიანობას უძღვება ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის თავმჯდომარე, თუ თავმჯდომარე არ არის, ან იგი თავისი მოვალეობის საწინააღმდეგოდ თავს არიდებს კრების მოწვევას, კრება შეიძლება მოიწვიოს ნებისმიერმა მესაკუთრემ, თუ წესდებით სხვა რამ არ არის განსაზღვრული. კრების მოწვევის შესახებ ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის წევრებს უნდა ეცნობოს წერილობით. ამდენად, კრების მოწვევისა და ჩატარების პროცესში სავალდებულოა ამხანაგობის წევრთა ინფორმირება განსახილველი საკითხების შესახებ, რაც დასაშვებია მხოლოდ წერილობითი ფორმით. განსახილველი დავაში, სააპელაციო სასამართლოს მითითებით, კრების ჩატარების თარიღის, ადგილის, დროისა და დღის წესრიგის შესახებ წინასწარ ინფორმირების, ამხანაგობის წევრების კრებაზე მოწვევის, კრების ჩატარებისა და გადაწყვეტილების მიღებაში მათი მონაწილეობის მტკიცების ტვირთი ეკისრებათ მოპასუხეებს. სააპელაციო პალატამ მიუთითა, რომ მოპასუხემ აღიარა კრების მოწვევის წესის დარღვევა, რაც, სკ-ის 131-ე მუხლის მიხედვით, უნდა ჩაითვალოს აღიარებად და სარჩელის დაკმაყოფილების საფუძვლად. ამასთან, მოპასუხემ ვერ მიუთითა და ვერ დაადასტურა კონკრეტული ფაქტობრივი წინაპირობები, რომელთა შესაბამისადაც კრება ჩატარდა ამხანაგობის სხვა წევრის თავმჯდომარეობით და არა უშუალოდ უფლებამოსილი პირის – ამხანაგობის თავმჯდომარის მოწვევით. მანვე განმარტა, რომ ამხანაგობის თავმჯდომარისათვის და მეორე მოსარჩელისათვის არ უცნობებია კრების მოწვევის თაობაზე, ვინაიდან ისინი მაინც წინააღმდეგნი იქნებოდნენ მხარი დაეჭირათ დღის წესრიგისათვის, ხოლო ამხანაგობის სხვა წევრებს კრების ოქმზე ხელი მოაწერინა ზოგს კრების ჩატარებამდე, ზოგს კრების ჩატარებისას და ზოგსაც – მის შემდეგ. სააპელაციო სასამართლომ მიიჩნია, რომ გასაჩივრებული

კრების ოქმი არ შეესაბამება ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის შესახებ კანონის მოთხოვნებს და სახეზეა მისი ბათილად ცნობის საფუძველი დასახელებული კანონის 26-ე, 27-ე მუხლებისა და სკ-ის 54-ე მუხლის მიხედვით. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს განჩინების გაუქმებისა და სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის მოთხოვნით საკაცო საჩივარი წარმოადგინა მოპასუხემ, რომელმაც აღნიშნა, რომ მოსარჩელეს არ დაუსაბუთებია, რა სახის ზიანი ადგება მას ან მის კანონიერ უფლებასა და ინტერესს და რატომ უნდა მოხდეს კრების ოქმის ბათილად ცნობა, ამასთან, კრების ოქმის ბათილად ცნობის წინაპირობის არსებობის შემთხვევაშიც კი, კრების ოქმის ბათილად ცნობა მაინც ვერ გახდება საზიარო საგნის თანამესაკუთრის უფლების დაცვის საკმარისი საშუალება.

II. სასამართლოს მსჯელობის შეჯამება

საკასაციო სასამართლომ მიუთითა, რომ შეფასების საგანს წარმოადგენდა აღიარებითი სარჩელის საფუძვლიანობის საკითხი, რომელიც ამხანაგობის კრებაზე გამოვლენილი ნების – მრავალხმრივი გარიგების კანონთან შესაბამისობას შეეხება. უმენაესი სასამართლოს განმარტებით, საკასაციო წესით მართლმსაჯულების განხორციელებისას გასაჩივრებული გადაწყვეტილების კანონიერება მოწმდება ორი მიმართულებით, კერძოდ: უპირველესად, დასადგენია, ხომ არ ვლინდება გადაწყვეტილების გაუქმების აბსოლუტური საფუძვლები, რომლებიც მოცემულია სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 394-ე მუხლში, ხოლო, ამ საკითხის უარყოფითად გადაწყვეტის შემთხვევაში, შეფასებას ექვემდებარება ვასატორის პრეტენზიების დასაბუთებულობა, რაც მოწმდება ამავე კოდექსის 393-ე მუხლის დანაწესებით. განსახილველ შემთხვევაში, პალატის შეფასებით, არსებობს ქვემდგომი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილებების გაუქმების სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 394-ე ე) მუხლის გათვალისწინებული აბსოლუტური საფუძველი, რამდენადაც როგორც პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილება, ისე – მისი უცვლელად დატოვების შესახებ სააპელაციო პალატის განჩინება იმდენად დაუსაბუთებელია, რომ მათი სამართლებრივი საფუძვლიანობის შემოწმება შეუძლებელია. განსახილველი აღიარებითი სარჩელის საფუძვლიანობასთან დაკავშირებით მსჯელობისას საკასაციო პალატამ მიუთითა, რომ ამ ტიპის სარჩელებისათვის დაწესებულია დამატებითი მოთხოვნა – იურიდიული ინტერესი, რომელსაც სასამართლო სარჩელის დასაშვებობისას ფორმალურსამართლებრივი თვალსაზრისით ამოწმებს, ხოლო, დაშვების შემთხვევაში, სწორედ ამ ინტერესის ნამდვილობაზე დამოკიდებული სარჩელის წარმატება. საკასაციო პალატის მოსაზრებით, აღიარებითი სარჩელის დასაშვებობის საკითხის განხილვისას, მნიშვნელოვანია, გაირკვეს, ხომ არ არსებობს მიკუთვნებითი სარჩელის აღძვრის წინაპირობები, რადგან ასეთ შემთხვევაში მოსარჩელე ვერ შეძლებს თავისი ნამდვილი მიზნის (უფლების დაცვის) აღიარებითი სარჩელით მიღწევას, აღნიშნული კი, თავის მხრივ, საფუძველს აცლის აღიარებითი მოთხოვნას. უმენაესი სასამართლოს განმარტებით, განსახილველ დავაში სადავო კრების ოქმების ბათილობის დადასტურების შემთხვევაშიც კი, მხოლოდ აღნიშნული ვერ გახდებოდა საზიარო საგნის თანამესაკუთრეთა უფლებების დაცვის საკმარისი საშუალება, ვინაიდან იმის მიხედვით, თუ რას განიხილავს მოსარჩელე უფლების დარღვევად, მას დამატებით მოუწევდა შესაბამისი სარჩელის (ხელშემშლის აღკვეთა,

უკანონო მფლობელობიდან საზიარო საგნის/მისი ნაწილის გამოთხოვა, უკანონო ნაგებობის დემონტაჟი და სხვა) აღძვრა, რომლის მტკიცების საგანს და არა სასარჩელო მოთხოვნას შეიძლება წარმოადგენდეს ცალკეულ დოკუმენტთა ნამდვილობა. განსახილველ შემთხვევაში ამხანაგობის წევრთა დარღვეული უფლების აღდგენის საუკეთესო საშუალება არ არის აღიარებითი სარჩელი, ამასთან, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 248-ე მუხლის იმპერატიული შეზღუდვიდან გამომდინარე, სასამართლო ვერ გაცდებოდა სასარჩელო მოთხოვნას და ვერ მიაკუთვნებდა მხარეს იმას, რაც არ უთხოვია, ან იმაზე მეტს, ვიდრე ის მოითხოვდა. ამ გარემოებათა გათვალისწინებით, დგინდება, რომ განსახილველ შემთხვევაში აღიარებითი სარჩელი დაუშვებელია.

მოხმობილი გარემოებების გათვალისწინებით, საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 187 II მუხლით, რომლის თანახმადაც, თუ სარჩელის მიღებაზე უარის თქმის საფუძველი გამოვლინდება ამ სარჩელის წარმოებაში მიღების შემდეგ, მაშინ იმის მიხედვით, თუ როგორია ეს საფუძველი, სასამართლო შეწყვეტს საქმის წარმოებას ან სარჩელს განუხილველად დატოვებს (სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 272-ე და 275-ე მუხლები). საკასაციო პალატა განმარტავს, რომ სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 275-ე მუხლი ჩამოთვლის სარჩელის განუხილველად დატოვების საფუძველებს, თუმცა ეს ჩამონათვალი არაა ამომწურავი, რის გამოც დასაშვებია საპროცესო ანალოგიის პრინციპის გამოყენება. აღიარებითი სარჩელი არ აკმაყოფილებს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 178-ე მუხლის მოთხოვნებს, ამიტომ, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 186 I თ) ქვეპუნქტის თანახმად (რომელიც საპროცესო ანალოგიის მოშველიებით უნდა იყოს გამოყენებული), იგი განუხილველად უნდა იქნეს დატოვებული.

ნინო ქავშიბაია

„ზიანის ანაზღაურება“ იძულებით დადებული გარიგების უკუქცევისთვის

1. თუკი იძულებით დადებული გარიგების უკუქცევისას ვალდებული პირია სახელმწიფო, სათანადო მოპასუხეა ის უწყება, რომელიც იყო იძულებით დადებული გარიგების მხარე. საკითხის გადაწყვეტას არ ცვლის ის, რომ ფინანსთა სამინისტროა უფლებამოსილი სახელმწიფოს საფინანსო-საბიუჯეტო საკითხებში.
2. გარიგების დადების მიზნით პირის იძულება ქმნის როგორც სკ-ის 85-86, ისე 54-ე მუხლის შემადგენლობას, რადგან იძულების განხორციელებით ირღვევა საჯარო წესრიგი.
3. იძულებით დადებული გარიგების უკუქცევისას უნდა მიეთითოს სკ-ის 976-ე, 978-ე და 979-ე მუხლებზე.

სკ-ის 54,85-86, 976, 978, 979-ე, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 85-ე მუხლი

უმენაესი სასამართლოს 2016 წლის 25 მაისის განჩინება-№2 ას-225-215-2016

I. საქმის ფაქტობრივი გარემოებები

მოსარჩელემ სარჩელი აღძრა ჩუქების ხელშეკრულების ბათილად ცნობისა და ზიანის ანაზღაურების მოთხოვნით

საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროსა და საქართველოს ფინანსთა სამინისტროს წინააღმდეგ. თბილისის საქალაქო სასამართლოს გადაწყვეტილებით სარჩელი დაკმაყოფილდა, ბათილად ჩაითვალა ჩუქების ხელშეკრულება კახეთის სამხარეო სამმართველოსა და მოსარჩელეს შორის და მოპასუხეს დაეკისრა ზიანის ანაზღაურების ვალდებულება. გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრა მოპასუხემ. სააპელაციო საჩივარი ნაწილობრივ დაკმაყოფილდა - საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს დაეკისრა ზიანის ანაზღაურება მოსარჩელის სასარგებლოდ, ხოლო საქართველოს ფინანსთა სამინისტრო, მხარის მითითების საფუძველზე, არასათანადო მოპასუხედ იყო მიჩნეული (სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 85-ე მუხლი). მოსარჩელის პოზიციის მიხედვით, ჩუქების ხელშეკრულების ბათილად ცნობის ნაწილში მოპასუხეა საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტრო, ხოლო ზიანის ანაზღაურების ნაწილში - საქართველოს ფინანსთა სამინისტრო, უფლებამოსილი სახელმწიფოს საფინანსო-საბიუჯეტო საკითხებში, წინააღმდეგ შემთხვევაში, გადაწყვეტილება დარჩება აღუსრულებელი და საჭირო გახდება ახალი სასარჩელო წარმოება. სადავო საკითხი, თუ რომელი სამინისტროთი უნდა ყოფილიყო სახელმწიფო წარმოდგენილი, გადაწყდა სკ-ის 54-ე და 976-ე მუხლების სამართლებრივი შინაარსის გათვალისწინებით, სააპელაციო პალატამ დადგინდად მიიჩნია, რომ განსახილველ შემთხვევაში არ დგინდებოდა ფინანსთა სამინისტროს წარმომადგენლების მონაწილეობა სადავო გარიგების დადებისას, ფინანსთა სამინისტროს გამდიდრების ფაქტი და, გარდა ამისა, სააპელაციო სასამართლოს მითითებით, მის ფუნქციებში არ შედის საქართველოს საერთო სასამართლოების გადაწყვეტილებების აღსრულების ფინანსური საკითხების გადაწყვეტა.

სააპელაციო სასამართლომ არ გაიზიარა პირველი ინსტანციის სასამართლოს დასკვნა იმის თაობაზე, რომ მოცემული დავის ფარგლებში სახელმწიფო ვერ ისარგებლებს ხანდაზმულობის ინსტიტუტზე მითითების სამოქალაქო სამართლებრივი უფლებით. აღნიშნული ეწინააღმდეგება სკ-ის 24 IV მუხლს - სახელმწიფოს სამოქალაქო სამართლის განსაკუთრებულ სუბიექტად აღიარება ეწინააღმდეგება სამოქალაქო სამართლის სუბიექტთა თანასწორობის პრინციპს და საფრთხეს უქმნის სამოქალაქო ბრუნვის სტაბილურობას. სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება ორივე მხარემ გაასაჩივრა სააკასაციო წესით. მოსარჩელე სადავოდ ხდიდა ზიანის ანაზღაურების ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროსთვის დაკისრებას, რადგან, მისი განმარტებით, საქართველოს ფინანსთა სამინისტრო წარმოადგენს სახელმწიფოს ფულადი ვალდებულებების შესრულების საკითხთან დაკავშირებით. მოპასუხემ მიუთითა, რომ სააპელაციო სასამართლომ მოპასუხის სათანადოობის საკითხი მოსარჩელის თანხმობის გარეშე განიხილა, რაც შეკიდობითის პრინციპის დარღვევად უნდა ჩაითვალოს, ამასთან, მოთხოვნა ზიანის ანაზღაურებასთან დაკავშირებით ხანდაზმული იყო.

II. სასამართლოს მსჯელობის შეჯამება

უმენაესმა სასამართლომ საკასაციო საჩივარი დაუშვებლად მიიჩნია. მოპასუხის სათანადოობის საკითხის გადასაწყვეტად საკასაციო პალატამ ყურადღებას მიაქცია დადგენილ გარემოებას იმასთან დაკავშირებით, რომ საქართველოს ფინანსთა სამინისტრო სასარჩელო მოთხოვნის